

opusdei.org

Groeien in liefde: De waarde van moeilijkheden

Een nieuw artikel over liefde tussen mensen. "Hoe kunnen getrouwde stellen de ontgoocheling en moeilijkheden overleven om uiteindelijk het niveau van rijpe en hernieuwde liefde te bereiken?"

7-10-2020

In sprookjes bezegelen de jongen en het meisje uiteindelijk hun liefde met een huwelijk en gaan ze op weg naar

dat kasteel aan de horizon, maar natuurlijk wel nadat ze grote problemen overwonnen hebben om elkaar te vinden. Ze verslaan draken en zijn heksen te slim af. Het koninkrijk wacht op hen, de schatkisten zitten boordevol, de provisiekamer puilt uit, en het belangrijkste: de gelukkige bruid en bruidegom zullen één ziel en één doel hebben. Zij leven dus nog lang en gelukkig. Daar eindigt het verhaal, want de volgende dag, en de daaropvolgende, en ook de dag daarna en dan alle dagen die nog zullen komen, worden ze wakker en ontdekken ze dat het leven nog maar net begonnen is.

Romantische sprookjes eindigen op de bruiloft, die bijzondere dag. Maar het huwelijk gaat verder na die ene, heel speciale dag en duurt een heel leven. Na de romantiek komt de werkelijkheid. Bij alle geweldige dingen van een huwelijk, kunnen

ook ontgoocheling, twijfel en zelfs spijt de kop opsteken. Je zou kunnen gaan denken dat het niet de juiste beslissing is geweest, of het juiste moment of de juiste persoon. Zit je hier nu voor altijd aan vast?

Als klein kind, was ik getuige van de gouden bruiloft van mijn grootouders. Het was een grote gebeurtenis in ons kleine stadje; een week lang bleven familieleden maar komen en gaan om bij de voorbereidingen te helpen en te koken. Wij nichtjes droegen gele en gouden jurken; de jongens hadden gesteven witte overhemden met zwarte stropdassen. Vele jaren later vierden mijn ouders hun eigen gouden bruiloft, en mijn zussen en ik kleedden onze eigen dochters in pastelkleurige jurken en de jongens waren netjes en formeel gekleed. Een paar jaar later vierden mijn man en ik ons zilveren huwelijk en we kijken ook uit naar onze gouden bruiloft.

Maar de jaren komen niet in clusters van vijf, of tien jaar, met een hele reeks van prachtige festiviteiten. Ze komen per dag, en met elke dag komen ook de spanningen en beproevingen van het gewone leven. Problemen houden niet op als je een bepaald maximum hebt bereikt. Nergens staat dat een stel maar een bepaald aantal moeilijkheden zal hebben, waarna alles onder de streep gelijk is en ze op hun lauweren kunnen gaan rusten. Het succes van een huwelijksrelatie berust er veeleer op, hoe je de eisen die de liefde binnen een huwelijk stelt, voor je ziet en of je daarop bent voorbereid.

De heilige Jozefmaria refereert aan de woorden van het evangelie als hij uitlegt dat: "Het huwelijk is een sacrament dat één vlees van twee lichamen maakt... Onze Heer heiligt en zegent de wederzijdse liefde van man en vrouw. Hij voorziet niet

alleen een vereniging van zielen, maar ook een vereniging van lichamen." God zelf is de Stichter van het huwelijk, zoals de Catechismus van de Katholieke Kerk ons leert (nr. 1603). Het is gericht op het welzijn van de echtgenoten en op het voortbrengen en opvoeden van kinderen, (nr.1601).

Als een twee mensen trouwen, omdat ze verliefd zijn, en als dat bedoeld is voor het welzijn van de man en vrouw, hoe komt het dan dat zoveel stellen ongelukkig zijn? Als de wittebroodsweken eenmaal voorbij zijn, en de ontberingen komen, lijkt de liefde daar wel het eerste onder te lijden. Een vredig, veilig en liefdevol thuis kan soms veranderen in een oorlogsgebied. Maar in een oorlog wint er nooit iemand, want zelfs de veronderstelde winnaar leidt verlies en rouwt om slachtoffers. Binnen het huwelijk zullen zich beproevingen en moeilijkheden voordoen:

financiële en emotionele spanningen, lichamelijke lasten, ernstige ziektes, morele strijd.... geen enkel huwelijk is daar van buiten gesloten.

Dit wordt versterkt doordat veel jonge mensen steeds sceptischer zijn over het huwelijk als blijvende relatie tussen man en vrouw. “Voor altijd” lijkt een moeilijk te accepteren idee te zijn voor deze generatie. Zij zien steeds meer huwelijken die stranden en stellen die ervoor weglopen en dat was vroeger niet zo, toen het normaal was om getrouwd te blijven. Je zette je schouders eronder, riep alle heiligen aan en je werkte aan je relatie. Tegenwoordig zijn de man en vrouw veeleisend. Mgr. Cormac Burke, kanunnik en voormalig rechter van de Romeinse Rota, merkte op dat "dit gebrek aan vertrouwen in het huwelijk, en het fundamentele pessimisme over de mogelijkheden om een gelukkige en duurzame liefde in het leven te

vinden, een grote crisis voor de mensheid met zich meebrengt."[1]

De moeilijkheden die in het huwelijk worden ervaren, hoeven niet beslist grote, onoverkomelijke toestanden te zijn, zoals extreme financiële problemen of grote ontrouw of een dodelijke verslaving. Een echtgenote keek terug en realiseerde zich dat in het begin van het huwelijk ze van alles wat haar man deed hield; in haar ogen was hij perfect en alles zag er rooskleurig uit. Naarmate de jaren verstreken, werd wat ze eerst zo leuk aan hem vond, langzamerhand irritant en ze begonnen uit elkaar te groeien en elkaar zelfs te kwetsen met allerlei kleine dingen. Toen slopen ook de wrok en woede hun huwelijk binnen. Het begon op te hopen, net zoals het cholesterolgehalte langzaam maar zeker hoger wordt en de kransslagader blokkeert, of zoals tandplak zich beetje bij beetje

ophoopt rondom je tanden, totdat je diepe gaatjes hebt.

Hoe kunnen echtparen de ontgoocheling en problemen overleven om uiteindelijk het niveau te bereiken van een rijpe en hernieuwde liefde?

“Zij moeten niet vergeten dat het geheim van het huwelijksgeluk te vinden is in het alledaagse en niet in dagdromerij. Het ligt in de verborgen blijdschap die het thuiskomen geeft; in de liefdevolle omgang met de kinderen; in het dagelijkse werk, waarbij het hele gezin helpt; in het goede humeur, tegenover moeilijkheden, die in sportieve geest aangepakt moeten worden; in een goed gebruik van de materiële dingen die de moderne techniek biedt om de woning prettiger en het leven gemakkelijker te maken, en die daardoor een bredere ontwikkeling mogelijk maken.”[2] Dat adviseert de

heilige Jozefmaria. Liefde kun je uitdrukken met heel veel kleine dingen en je moet liefdevolle woorden bevestigen met daden van liefde. “Hij doet dingen voor mij en ik doe dingen voor hem,” antwoordde een echtgenote die haar gouden bruiloft ging vieren, toen haar gevraagd werd naar het geheim van hun huwelijk. Het delen van kleine en grotere taken kan er, meer dan wat ook, voor zorgen dat iemand begaan is met het welzijn van de ander, dat de echtgenoot niet verwaarloosd wordt, of vergeten of genegeerd. Communicatie is heel belangrijk als je wilt voorkomen dat kleine problemen escaleren en “onoverkomelijk” worden.

Een getrouwde man die advocaat is geworden in canoniek recht, nadat hij jaren onderzoek gedaan had naar de houdbaarheid van huwelijken, schreef echtparen voor om niet alleen maar te bidden, - wat ze ook

wel los van elkaar konden doen - maar om sámen te bidden. Een echtpaar kan niet één vlees worden, tenzij ze er echt naar streven om één in de geest te zijn. De heilige Johannes Paulus legt uit: “Het gebed vergroot de kracht en de geestelijke eenheid van het gezin en helpt het gezin om deel te nemen aan Gods eigen 'kracht'.” Bij de inzegening van het huwelijk roept de priester tijdens de ceremonie de Heer aan om de genade van de Heilige Geest te storten in de harten van de bruid en bruidegom, en het is ook de Heilige Geest die gezinnen hun innerlijke kracht geeft.

De andere “kleine” gewone activiteit die echtparen en gezinnen samen kunnen doen, is gezamenlijk aan tafel zitten om te eten. Deze ontzettend simpele dagelijkse activiteit komt steeds minder vaak voor, vanwege hectische roosters en opdringerige technologie.

Gezinsleden zitten dan wel samen aan tafel, maar ze worden afgeleid door hun smartphones. We moeten manieren vinden om de heiligheid van het samenzijn van het gezin weer te waarderen. Voor ouders en kinderen is het het beste om af te spreken de smartphone van de eettafel te weren en om de tv in een andere kamer te plaatsen, zodat ze tijdens het eten rustig bij elkaar kunnen zitten om hun verhalen te delen en naar elkaar te luisteren. Je moet de heilzame en koesterende kracht van een gezamenlijke maaltijd met het gezin niet onderschatten.

Mijn man is nooit een advies vergeten dat we van mijn moeder kregen toen we pas getrouwd waren. Heb je een meningsverschil (zo noemde zij ruzie), houd dan elkaars hand vast. Elkaars hand vasthouden? Dat was het. Ze zei niet: geef toe of verklaar je nader, of probeer het te begrijpen. Ze zei: houd elkaars

handen vast. Zo simpel, maar toch zo moeilijk. Als ik terugkijk, was het misschien ook wel een praktische manier om ons ervan te weerhouden iets kapot te maken dat voorhanden was, maar het weerhield ons er wel van als we zo kwaad of gekwetst waren dat we elkaars hand helemaal niet konden vasthouden. We moesten eerst weer tot rust komen voor we elkaar bij de hand konden pakken en we erover konden praten, een paar uur later misschien of een paar dagen of zelfs weken. Om gewoon weer terug te komen bij het punt waarop we elkaars hand weer konden vasthouden, waarbij het soms nodig is om professionele hulp in te schakelen, het advies krijgen van een wijze persoon, of biechten, of geestelijke bijstand. Maar daadwerkelijk elkaar bij de hand pakken hielp wel. Want handen vasthouden is niet gewoon maar een lichamelijk gebaar, een uiterlijk teken van het innerlijke gemoed, een

stille bevestiging van je wil om door te gaan met liefhebben, een onuitgesproken belofte om te veranderen en de belofte om te vergeven. Het voornemen eindigt niet met het vasthouden van handen, maar daar begint het mee. We hebben geleerd om niet alleen handen vast te houden als we ruzie hadden, maar ook als we lachten en huilden. Toen de kinderen kwamen, hielden we ook hun handen vast door de jaren heen en ook toen ze volwassen waren.

De handen vertellen de echtgenoot over de vriendelijkheid, vriendschap en compassie, dat je er voor de ander zult zijn in goede en slechte tijden, in ziekte en gezondheid, in rijkdom en armoede, tot aan de dood. Het is een gebaar dat aan de kinderen en aan de maatschappij in het algemeen bevestigt dat die liefde voor altijd bestaat, dat je altijd aan liefde moet blijven werken, dat geluk een gevolg

is van de keuze het goede te doen. De affectie moet nooit verdwijnen uit een huwelijk; want door deze kleine tekenen van tederheid, zorgen de gehuwden voor een publieke getuigenis van Gods genade en de altijd durende kwaliteit van de liefde. Het maakt deel uit van volledige opoffering in het huwelijk, een publieke bevestiging van de unieke exclusieve echtelijke liefde die wordt beleefd, trouw aan het plan van God.

[3]Het huwelijk is een manier van leven, waarbij de man en vrouw een “teken” worden – een klein maar prachtig teken, dat soms ten prooi valt aan verleidingen, maar dat altijd weer hernieuwd wordt in de liefde en hoop in God [4] – getuigend van de onverbrekelijkheid en trouw van het huwelijk. Het is in de trouw van het echtgenoten aan de Heer, die hen samenbracht, dat zij in staat zijn om hun liefde te vernieuwen en elkaar

'lief te hebben met de liefde van hun jeugd'[5] Het is in de trouwe liefde van God dat zij door hun huwelijk ontdekken dat 'de vlammen van de liefde vuurvlammen zijn, vlammen die van de Heer komen'. “Geen stortvloed van water kan de liefde blussen, geen rivier spoelt haar weg.”[6]

Door Maria Bernadette L. Abrera

.....

[1] “Marriage, Annulment, and the Quest for Lasting Commitment,” in <https://www.ewtn.com/catholicism/library/marriage-annulment-and-the-quest-for-lasting-commitment-11248>

[2] “*Gesprekken met Mgr. Escrivá*”, nr. 91.

[3] Paus Johannes Paulus II, *Brief aan de Gezinnen*, 1994, nr. 4.

[4] Cf. Johannes Paulus II, *Familiaris Consortio*, nr. 20.

[5] “*Gesprekken met Mgr. Escrivá*”, nr. 91.

[6] Hooglied 8:7.

.....

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-be/article/groeien-in-liefde-de-waarde-van-moeilijkheden/> (21-3-2026)